

บทนำ

"คุณคะ อีจู้..."

"อย่าวิ่ง! อีจู้เป็นอะไร"

"อีจู้ไปงานแต่งงานค่ะ"

"บรรัลล์แล้ว..."

หากเป็นในภาวะการณ์ปกติ ตุลาคม ร่องผู้กำกับการหน่วยสืบสวน สอบสวนคงโดนภรรยาแฉ็ดเอาที่คำอุทานที่เพิ่งพูดออกไป แต่ในเวลา นี้ธาริณี ผู้หญิงร่างเล็กและผิวขาวจัดไม่มีเวลาจะใส่ใจสิ่งใด แม้กระทั่ง เรื่องที่เธอกำลังตั้งครรภ์อยู่ หญิงวัยสามสิบเศษซึ่งกำลังจะเป็นแม่คน ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้ายกมือขึ้นกุมท้องของตัวเองไว้ตามสัญชาตญาณ ของความเป็นแม่ แล้วเดินเร็วๆ มาที่หน้าโซฟาซึ่งสามีกำลังนั่งดูรายการ กีฬาอยู่

"เราจะทำยังไงดีคะ"

"แล้วคุณรู้ได้ยังไง"

"ก็พอออกจากบ้านของเราสักพัก ฉันโทรไปเช็คดูที่บ้านของเขา แต่อีจู้ไม่ยอมรับสาย"

"อ้อ เขาอาจจะไปทำธุระที่ไหนต่อก็ได้"

"อิฐเนียเหรอคะจะมีธุระตอนใกล้จะสามทุ่มอย่างนี้ ทุกครั้งที่มาทานข้าวเย็นกับเรา เขาก็กลับบ้านทันที แล้วครั้งนี้คุณก็รู้ว่ามันเป็นวันที่อิฐ..."

ตุลยวัตเริ่มกังวลตามคำพูดของภรรยา เขาจึงตัดสินใจหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาแล้วกดหาหมายเลขของน้องชายภรรยาทันที เสียงสัญญาณดังอยู่หลายครั้งจนกระทั่งมันตัดเข้าระบบฝากข้อความ นายตำรวจผิวคล้ำร่างใหญ่เริ่มเครียดจริงจังแล้วในเวลานี้เขายืนขึ้นก่อนจะเก็บโทรศัพท์เข้าในกระเป๋ากางเกง

"โรงแรมอะไรนะ"

"คอนราดค่ะ...ฉันไปด้วยนะคะ"

ตุลยวัตพยักหน้าแล้วเข้ามาประคองภรรยาไว้ ธารณีไปด้วยก็ดีเหมือนกัน เพราะเธอเป็นคนเดียวในตอนนี้อิฐเคารถรักเหมือนแม่

โรงแรมระดับห้าดาวตั้งตระหง่านอยู่ในเขตเศรษฐกิจของกรุงเทพมหานคร ย่านเพลินจิตแทบจะไม่เคยหลับไหล ในตอนกลางวันมันเป็นแหล่งช้อปปิ้งของนักท่องเที่ยวและเป็นย่านธุรกิจสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนในตอนกลางคืนกลับเป็นเหมือนที่พักผ่อนหย่อนใจของคนเมือง ผับและร้านอาหารเปิดเรียงรายอยู่ตามท้องถนน คนที่ชอบใช้ชีวิตกลางคืนเดินสวนกันขวักไขว่ทั้งบนทางเท้าและสถานีรถไฟฟ้า

ชายร่างสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร หุ่นสมารต์ ้วยยี่สิบปลายๆ ใบหน้าเล็กเรียวและผมรองทรงดกหนาเพิ่งลงจากสถานีรถไฟฟ้าแล้วมุ่งหน้าไปที่โรงแรมคอนราด เขาอยู่ในชุดสูทภาพ เลื้อยเข็ดพอดิตัวสีน้ำเงินเข้ม กางเกงสแล็กส์สีดำ และเนกไทเส้นเล็กสีขาวช่วยทำให้เขาดูเหมาะที่จะเป็นแขกรับเชิญในงานคืนนี้ สู้ทถูกหิ้วคอเสื้อด้วยมือ

ข้างซ้ายแล้วพาดหัวไหล่ไว้ สีหน้าไม่ยี่หระกับสิ่งใดเลย แต่แววดากลับ
ดูหน้าเกรงขามชอบกล มันดำสนิท หากมองลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้นแล้ว
คงรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกดูดกลืนเข้าไปในหลุมขนาดใหญ่ที่ไม่รู้
ความลึกของมัน ริมฝีปากบางได้รูปเหยียดเป็นเส้นตรง ปลายผมเริ่ม
ยาวลงมาประที่ปกคอเล็กน้อย เมื่อเขาไปหยุดยืนหน้าประตูกระจก
พนักงานของโรงแรมก็เปิดประตูต้อนรับแล้วโค้งคำนับ

"ห้องบอลรูมอยู่ชั้นไหนครับ"

เขาเอ่ยถามเสียงเรียบ พนักงานตอบคำถามของเขาแล้วผายมือ
ไปทางลิฟต์ ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณเบาๆ แล้วเดินไปตามทางที่พนักงาน
บอก

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกอีกครั้ง บรรยากาศงานมงคลก็ปรากฏ
อยู่ตรงหน้า ผู้คนเริ่มทยอยผ่านประตูเข้าไปในห้องบอลรูม ภาพถ่าย
ของคู่บ่าวสาวในกรอบทองตั้งอยู่บนขาตั้งสามเหลี่ยม เรียงรายตั้งแต่
หน้าลิฟต์จนถึงโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มมองภาพเหล่านั้นด้วยสีหน้า
เรียบเฉย หญิงสาวร่างบางสามสี่คนที่ยืนอยู่หลังโต๊ะสีขาวตัวยาวกำลัง
ง่วนกับการเก็บข้าวของที่วางอยู่ข้างหน้า แต่เมื่อหนึ่งในนั้นหันมาสบตา
กับชายหนุ่มที่ขณะนี้สวมเสื้อสูทเรียบร้อยแล้ว เธอก็รีบส่งยิ้มให้

"เชิญค่ะ แยกเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวคะ งานด้านในกำลังจะเริ่มเลย
ค่ะ"

"ผมรู้จักคนทั้งคู่ครับ"

เขายืนอยู่หน้าโต๊ะยาว หญิงสาวคนนั้นยื่นสมุดคอยพรมาตรง
หน้าแล้วเปิดให้เขาลงนามได้สะดวก ชายหนุ่มหลุบตาลงมองกระดาษ
สีขาวและปากกา ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจที่จะเขียนบางอย่างลงไป

'ผมมาทวงคำลา...ศตายุ'

"ฝากนี้ให้คู่บ่าวสาวด้วยครับ"

หญิงสาวคนเดิมยังคงอ้าปากค้างตั้งแต่เห็นข้อความที่ชายหนุ่ม

หน้าตาดีคนนี่เขียนลงไปในกระดาษ ความรู้สึกหวาดกลัวบางอย่าง ทำให้เธอตื่นเต้นและใจสั่น มือที่ยื่นออกมาจับกล่องซีดีนั้นสั่นนิดๆ ชายผู้ซื้อศตายุเหยียดยิ้มเมื่อเห็นอาการของเธอคนนั้น

"มีใครสั่งอะไรไว้หรือครับ คุณจึงดูตกใจอย่างนี้"

"ปะ...เปล่าค่ะ แล้วคุณจะเข้าไปข้างในไหมคะ"

"เข้าสิครับ อุตส่าห์มาทั้งที"

ศตายุหมุนตัวออกจากหน้าโต๊ะแล้วเดินตรงไปยังประตูไม้สักบานสูง พนักงานเปิดประตูให้เขา เมื่อก้าวเท้าเข้าไปแล้วบรรยากาศแสนหวานก็ปรากฏอยู่ในห้องบอลรูมขนาดใหญ่สีทอง ทั้งแสงไฟดอกไม้ และเครื่องแก้วให้ความรู้สึกหรูหราและอบอุ่น ทิวทัศน์ห้องอบอวลไปด้วยความรักของคู่บ่าวสาวที่ขณะนี้กำลังยืนกุมมือกันอยู่บนเวที แหกหรือทุกคนในงานยืนถือแก้วแชมเปญไว้ในมือและจ้องไปที่จอภาพขนาดใหญ่ด้านข้างเวทีเช่นเดียวกับคู่บ่าวสาว วิดีโอพีซีเซนเทศันกำลังปรากฏภาพเหตุการณ์ก่อนวันวิวาห์ของคนทั้งคู่ บางภาพยังมีศตายุอยู่ในนั้นด้วยซ้ำ!!!

เมื่อภาพแห่งความสุขของคู่รักจบลงพร้อมกับบทเพลงอันแสนหวาน ไฟในห้องก็สว่างขึ้นอีกครั้ง และคราวนี้คนสองคนบนเวทีสามารถมองตรงมาที่ร่างสูงใหญ่เบื้องหน้าประตูได้อย่างชัดเจน ศตายุก็เช่นกัน เขาสบตาคนทั้งคู่สลับกันไปมา สีหน้ายังคงตึงเครียด พิธีกรในงานเริ่มเข้าสู่กำหนดการลำดับถัดไป แต่คู่บ่าวสาวกลับยืนนิ่งเหมือนถูกสาป ศตายุหยิบแก้วแชมเปญจากถาดที่พนักงานยื่นมาตรงหน้าแล้วเดินเข้าไปไปยังหน้าเวที บ่าวสาวจับตามองทุกอย่างก้าวของเขาด้วยความตื่นกลัว แต่ศตายุกลับเดินอย่างแน่วแน่และมั่นคง ไม่มีกิริยาใดเลยที่บอกว่าเขาขาดกลัว ผู้คนในงานเริ่มจับตามองจุดที่คู่บ่าวสาวมองอยู่ และจุดนั้นคือ...ศตายุ

ชายหนุ่มหยุดยืนหน้าเวที ซึ่งห่างจากคู่บ่าวสาวประมาณสาม

เมตร เขายิ้มมุมปากแล้วยกแก้วแชมเปญขึ้นตรงหน้า

"ขอแสดงความยินดีกับคู่บ่าวสาวที่รักกันมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้" น้ำเสียงของเขาก้องกังวาน เพราะในตอนนี้อย่างหนึ่งเงียบไปหมดแล้ว "ขอบคุณที่ทำให้เรากลายเป็นไอ้หน้าโง่อย่างสมบูรณ์แบบ แล้วช่วยกรุณาอย่ายึดเยียดฐานะอื่นมาให้ เพราะความรู้สึกของเราในตอนนั้นมันไม่เหลืออะไรให้แล้วแม้แต่ความเป็นเพื่อน..."

เจ้าสาวทำท่าจะร้องไห้ ในขณะที่เจ้าบ่าวรังรวงบางมากอดไว้ คล้ายอยากปกป้อง ศตายุยังพูดไม่จบ แต่รู้สึกได้ว่ามีคนเริ่มขยับตัวตรงมายังตำแหน่งที่เขาอยู่นอยู่

"ขอบคุณที่ส่งการ์ดเชิญไปให้รู้ว่าเราโดนทรยศแล้วจริงๆ ชาตินี้หรือชาติไหนๆ ก็อย่าให้เราสามคนได้พบเจอกันอีกเลย"

สิ้นคำพูดสุดท้าย ศตายุก็เทแชมเปญในมือลงพื้น ดูแล้วคล้ายการกรวดน้ำคว่ำขัน ชายร่างกำยำสองคนเดินเข้ามาประชิดตัวเขา ชายหนุ่มหันไปมองด้วยสายตาสะกดคนคู่ นั้น จากนั้นก็โยนแก้วในมือไปให้ทั้งสองรีบรับแก้วที่ถูกโยนมาตามสัญชาตญาณจึงพลาดสายตากับศตายุไปในเสี้ยววินาที เขาหันหลังแล้วเดินกลับไปยังประตูหน้าห้องบอลรูมอีกครั้ง โดยมีสายตานับร้อยคู่ตามส่งเขาออกมาด้วย...

"อีจู้!"

ทันทีที่ศตายุก้าวออกจากประตูด้านหน้าโรงแรม เขาก็เห็นพี่สาวและพี่เขยที่ทำหน้าตาตื้นพอดิ

"อ้าว...พีณี พี่ตุล มาทำอะไรที่นี่ครับ"

"มีหน้ามาถามอีก ก็ตามเรามาอะลิ พี่ณีเป็นห่วงว่าอีจู้จะมาทำลายงานแต่งงาน"

ศตายุเลิกคิ้วหนาขึ้นสูง "ผมนะเหรอ...จะทำลายงานแต่งงานของแฟนเก่ากับเพื่อนสนิท ไม่หรอกครับ แต่เอาของขวัญวันแต่งงานมา

ฝากเขาทั้งสองคนเท่านั้นเอง"

"อะไรเธออธิษฐานของขวัญที่ว่านั้นนะ"

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มแล้วตอบพี่สาว "รูปสวยๆ นะครับ ไม่มีอะไร
หรรษา...ไป กลับบ้านกันดีกว่า แล้วนี่พี่สองคนมายังไงกันเนี่ย ผมนั่ง
รถไฟฟ้ามา"

"รูปอะไร"

ธาริณีขมวดคิ้วถามน้องชาย แต่ศตายุไม่ตอบ เขายกแขนขึ้นโอบ
ไหล่ธาริณีแล้วพาเธอเดินออกไปจากตรงนั้น ตลุยตัวมองตามหลัง
คนทั้งคู่ เขารู้สึกว่าศตายุจัดการกับอารมณ์ของตัวเองได้ดีกว่าที่เขา
และธาริณีเป็นห่วง

...รูปตอนที่รักกัน เมื่อเธอตัดสินใจที่จะไปกับผู้ชายคนใหม่ ก็
ไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะเก็บอดีตระหว่างเราไว้ แม้มันเจ็บแต่ต้อง
จบ!...

บทที่ 1

อีกห้าหน้าที่จะแปดนาฬิกา เสียงรอกเท้าสั้นสูงกระทบพื้นดังกุกกัก เป็นจังหวะการเดินของผู้สวมใส่ เจ้าหน้าที่หน้าห้องรองผู้กำกับการ หน่วยสืบสวนสอบสวนเงยหน้าขึ้นจากเอกสารในมือ เธอยิ้มให้เจ้าของเสียงนั้น

"อรุณสวัสดิ์ อู๋ย โทษทีคะ พี่เพิ่งเห็นว่าคุณริซ่าติดสายอยู่"

คนถูกหักก้มหน้าให้นิดๆ แล้วทำปากขมุขมิบพอจะอ่านได้ว่า 'ไม่เป็นไรค่ะ อรุณสวัสดิ์นะคะ' จากนั้นเธอก็ยกแก้วกาแฟในมือขึ้น โบกไปมาให้เอมอร์รู้ว่าเธอจะต้องเข้าห้องทำงานของตัวเองแล้ว

ผู้หญิงร่างสูงโปร่ง ผมยาวดำขลับทิ้งตัวลงกลางหลัง อยู่ในชุดสูท สีครีมกระโปรงสั้นเหนือเข่าประมาณหนึ่งนิ้วที่อวดเรียวขาอันน่าหลงใหล ผลุบบหายไปหลังบานประตูห้องที่เปิดค้างไว้ และเธอเองที่เป็นคนปิด มั่นลง บ่ายหน้าห้องทำงานห้องเล็กๆ ที่อยู่ไกลจากห้องทำนรองพอสสมควรบอกว่าเจ้าของห้องชื่อ 'ริสสิยา ปุญญากร' ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ พิเศษของหน่วยสืบสวนสอบสวน

"อ้าว ลืมบอกคุณริซ่าไปเลยว่ามีคนจากบริษัทคอมพิวเตอร์ทำงาน

อยู่ในห้อง" เอมอรยืนขึ้น แล้วนั่งลงอีกครั้ง "ไม่เป็นไรมั้ง เดี่ยวก็ต้องเจอกันอยู่แล้วละ"

รัสสิยาวางแก้วกาแฟร้อนลงบนโต๊ะทำงานของเธอเอง จากนั้นก็ปลดสายกระเป๋าสะพายหนังสีน้ำตาลอ่อนออกจากหัวไหล่ สมารถยังจดจ่ออยู่กับคนปลายสาย จมูกเล็กๆ และปลายเช็ดงอนนั้นทำให้เครื่องหน้าบอกคนที่เพิ่งพบเห็นได้เลยว่าเธอต้องเป็นผู้หญิงแสนงอนริมฝีปากอวบอ้อมได้รูปถูกทาหับด้วยลิปสติกสีกุหลาบที่เป็นประกายมุกดวงตากลมโตและนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มทำให้เครื่องหน้าดูโดดเด่น แต่สีนัยน์ตาคงไม่ใช่สีธรรมชาติแน่ เพราะดูไม่เข้ากับเรือนผมสีดำสนิทนั้นเลย

หญิงสาวที่ตัวลงบนเก้าอี้ลื้อเลื่อนหลังโต๊ะทำงานของตัวเอง เธอไม่ค่อยโต้ตอบกับคนปลายสายมากนัก ส่วนใหญ่จะฟังเสียมากกว่า "ฟังอยู่ค่ะแม่ เพิ่งนั่งที่โต๊ะทำงานนี้แหละค่ะ วันนี้หัวหน้าจะให้คนมาวางระบบคอมพิวเตอร์ในห้องทำงานให้..."

แล้วเธอก็เงียบไปอีก คนที่กำลังนอนหงายอยู่ใต้โต๊ะไม้ชะงักมือนิดหนึ่งเมื่อได้ยินเสียงผู้หญิง ตำแหน่งที่เขาคุ้ยคู้ยู่ที่นั่นค่อนข้างจะลับตา สายไฟระโยงระยางยังไม่ได้ถูกเก็บให้เรียบร้อยเพราะการเชื่อมต่อกับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ยังไม่เสร็จสิ้น อุตุสำหามาเริ่มงานตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าแต่ทุกอย่างมันยุ่งยากมากกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้

"โอ้ เมื่อย่ามัวแต่จับผิดงานของหนูสิคะ หนูเพิ่งเริ่มเองนะ"

เจ้าของเรียวขาสวยคงกำลังเครียดจัด เธอยกขาข้างหนึ่งพาดขาอีกข้างอย่างสร้างความหวาดเสียวให้คนที่ลอบมองอยู่ใต้โต๊ะฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานของเธอ

ขาสวยชะมัด แต่เราจะหลบอยู่อย่างนี้ต่อไปมันจะดีเรือ เดี่ยวเขาจะหว่าเราเป็นพวกถ้ามอมง...

"ไม่เอาค่ะ หนูไม่เอาชุดชั้นในลายลูกไม้แล้ว ใส่แล้วคันมากเลย มันไม่เหมาะกับอากาศในบ้านเรา...แม่ก็รู้"

คนแอบฟังหลุดยิ้มออกมาทันทีเมื่อได้ฟังบทสนทนาล่าสุด เขาพยายามกลืนหัวเราะไว้

"ขอเปลี่ยนเป็นผ้าคาดผมแทนดีกว่าค่ะ แม่ออกแบบให้รวบผม เก็บไว้ได้ด้วยนะคะ เวลาออกไปทำงานข้างนอกจะได้ไม่ต้องหาयरัด...หนูรู้ค่ะว่าแม่ไม่ให้ตัดผม"

คล้ายเด็กผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มโตเป็นสาว เธอปรึกษาเรื่องผู้หญิงๆ กับ ผู้เป็นมารดาอย่างออกรส น้ำเสียงขึ้นลงคล้ายเด็กที่เอาแต่ใจ ศตายุ นึกออกว่าจะเห็นหน้าเจ้าของห้องที่ตอนนี้อยู่คนเดียวในห้องอีกแล้ว

"แค่นี้คะแม่ หนูจะเริ่มทำงานแล้ว...ทำไมช่างคอมฯ ถึงยังไม่ มากี่ไม่รู้ ค่า...ไม่ลืมค่ะว่าเย็นนี้ต้องไปทานข้าวกับพ่อ ค่ะ สวัสดีค่ะ"

เสียงถอนใจดังขึ้นอย่างโล่งอก คนที่คิดมาตลอดว่าตัวเองอยู่ใน ห้องทำงานตามลำพังเริ่มฮัมเพลงโปรดขึ้นมาเบาๆ ศตายุเริ่มกังวลว่า ตัวเองจะออกไปจากตรงนี้ได้ยังไงจึงจะดูไม่น่าเกลียดมากเกินไป คิด หาทางออกไม่ถึงนาทีเสียงโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงก็ช่วยหาทางออก ให้เขา แต่มันเป็นทางออกที่อาจจะฆ่าเขาก็ได้ เพราะทันทีที่เสียง เรียกเข้าดังขึ้น เจ้าของห้องก็ลุกขึ้นทันทีทันใด ศตายุหันขวับไปมอง xacu เรียวสวยอย่างตื่นตกใจเช่นกัน

"ช่วยแล้ว..." เขาพิมพ์

"ใครอยู่ตรงนั้น!" ไม่ถามเฉยๆ แต่เดินเข้ามาหาต้นเสียงอีกด้วย "ฉันถามว่าใครอยู่ตรงนั้น"

รัศสิยาหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะไม้แล้ว ศตายุเห็นปลายรองเท้าหนึ่ง อยู่ใกล้สายตาไม่กี่สิบ สูงขึ้นไปเป็นข้อเท้าและปลี้นองขนาดพอเหมาะ ได้รูป ดูก็รู้ว่าเป็นพวกชอบออกกำลังกายเพราะขามีก้ามสวย ตำแหน่ง ที่เขานอนอยู่มองเห็นแค่ระดับหัวเขาของหญิงสาวเท่านั้น ยิ่งดูใกล้ๆ

ยิ่งเห็นว่าผิวของเธอขาวละเอียดเหมือนเด็ก...

โธ้ย ตอนที่ไม่ใช่เวลาคิดเรื่องนี้ละ...

"ออกมาเดี๋ยวนี้ละ ถ้าไม่ออกมาฉันจะเรียกนายตำรวจข้างนอก มาลากตัวออกมาจริงๆ ด้วย"

เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาดังไม่หยุด ศตายุล้วงเจ้าตัวปัญหา ออกมา หน้าจอบอกว่าเป็นหุ้นส่วนของเขาเองที่โทรเข้ามา ชายหนุ่ม คิดว่าคงไม่มีเรื่องต่วนอะไร นอกจากจะสอบถามความคืบหน้าของงาน ที่เขากำลังทำอยู่ใต้โต๊ะนี้ ศตายุจึงตัดสินใจกดตัดสาย...ถึงเวลาที่เขา จะออกจากที่ซ่อนตัวแล้ว

ชายหนุ่มในชุดช่างสีน้ำเงินเข้มม้วนตัวออกมาจากใต้โต๊ะ รัลลียา ถอยหลังไปจากจุดที่เธอเคยยืนอยู่สองสามก้าวแล้วกอดอกจ้องมอง คนที่เพิ่งโผล่ออกมาอย่างไม่วางตา

"นี่นายอยู่ตรงนี้นานเท่าไรแล้ว"

ศตายุลุกขึ้นนั่งแล้วเงยหน้าสบตากับผู้เป็นเจ้าของห้อง...หืม อย่างกับตุ๊กตาญี่ปุ่น... เขายังไม่ตอบแต่ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ความสูงของคนทั้งคู่ใกล้เคียงกัน รัลลียาเตี้ยกว่าศตายุไม่มาก และรองเท้าส้นสูง สามนิ้วก็ช่วยย่นระยะห่างของระดับสายตาให้สั้นลงไปอีก แต่ตอนนี้ คนตัวสูงกว่ากำลังรื้อนวบวาบและรู้สึกเป็นเบี่ยงลางกับความผิดที่มีอยู่ เขายกมือขึ้นเสยผมด้านหน้าอย่างแก้แค้น

"เอ่อ...คือ ผม..."

"ฉันถามว่านายอยู่ตรงนี้นานเท่าไรแล้ว"

"ก็ก่อนคุณจะมาหน้าจะครับ"

"เสียมารยาท! แอบฟังคนคุยโทรศัพท์"

"ผมไม่ได้แอบฟังนะ คุณต่างหากที่คุยเสียงตัวเอง"

รัลลียาคิดถึงเรื่องต่างๆ ที่ตนเองคุยกับแม่แล้วแก้มเริ่มเปลี่ยนเป็น สีแดงเรื่อ มันค่อนข้างจะเป็นเรื่องส่วนตัวทั้งนั้น โดยเฉพาะอาการแพ้

ชุดชั้นในลายลูกไม้ นั่น

"ฉันไม่รู้ว่าจะมีคนอื่นอยู่ด้วย"

"คุณรู้ เพราะคุณบอกคุณแม่ของคุณเองว่าวันนี้จะมีช่างมาทำงานในห้องนี้"

"นั่นไง! นายแอบฟังจริงๆ ด้วย แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่านายมาถึงแล้ว ในเมื่อนายอยู่ใต้โต๊ะอย่างนี้"

ศตายุชี้ไปที่บานประตูแล้วยกไหล่บอกเป็นนัยว่า 'ช่วยไม่ได้' และทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความผิดของเขา ตอนที่เขาเข้ามาทำงาน เขาก็เปิดประตูห้องไว้แล้วแต่เป็นเธอเองที่ปิดมัน เจตนา ก็บอกอยู่หน้าตาว่าเขาเป็นมืออาชีพที่ตรงต่อเวลาและทำงานตามหน้าที่ของตัวเองอย่างเคร่งครัด แต่เป็นเธอเองที่ไม่ได้สังเกตอะไรเลยเพราะมัวแต่คุยโทรศัพท์

เจ้าของห้องนี่ก็หมั่นใส่ทำทางยียวนกวนโทสะของช่างคอมพิวเตอร์ ร้างสูงตรงหน้า รู้ว่าเขาไม่ผิด แต่ก็ไม่อยากยอมรับว่าเขาถูกทั้งหมด

"แต่ก็น่าจะออกมาจากที่ซ่อน ฉันจะได้รู้ว่ามีคนอื่นอยู่ในห้องนี้"

"ผมไม่ได้ซ่อน ผมทำงานอยู่ต่างหาก ใต้โต๊ะเนียสายไฟยุ่งเหยิงไปหมด"

รัศสิยาหายใจลึก หาเรื่องมาตำหนิเขาไม่ได้แล้วก็เลยเลือกที่จะสะบัดหน้าพริตใส่แล้วเดินกลับไปใต้โต๊ะทำงานของตัวเองอีกครั้ง

"คุณจะถามอะไรผมอีกไหม ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมจะได้ทำงานต่อ"

"เชิญเถอะคะคุณช่าง ไม่รบกวนอะไรนายแล้ว ฉันก็ต้องเข้าประชุมในอีกสิบห้า นาทีที่จะถึงนี้แหละ"

หญิงสาวยกนาฬิกาที่ข้อมือขึ้นมาดูเวลา ศตายุยิ้มนิดๆ กับท่าทางเสงอนของเธอ เขาก็ลงนั่งยองๆ ก่อนที่จะมุดเข้าไปใต้โต๊ะอีกครั้ง รัศสิยาค้อนให้แผ่นหลังของเขาแล้วรีบตีหมาแพ่ที่ซุ่มติดมือมาด้วย

บรรยากาศในห้องประชุมต้นสัปดาห์เป็นเหมือนทุกครั้งคือ

นายตำรวจทุกคนที่นั่งที่โต๊ะตัวยาว ด้านหน้าห้องมีกระดานขนาดใหญ่ที่เอมอรเจ้าหน้าที่หน้าห้องรองผู้กำกับการหน่วยสืบสวนสอบสวนจะเป็นคนเขียนหัวข้อในการประชุมทิ้งไว้ ส่วนเก้าอี้ที่วางอยู่หัวโต๊ะนั้นเป็นที่ประจำของ พ.ต.ท. ตุลยวัต พิทักษ์ธรรม ผู้เป็นนายใหญ่ของหน่วยงานนี้ ขวามือของเขาจะเป็นที่นั่งของ ร.ต.อ. อัศรพล บุญยวีร์ ผู้ช่วย ถัดไปนั้นเป็น ร.ต.ต.หญิง วิชิตา เดโชชัย ซึ่งในหน่วยงานต่างก็รู้จักดีว่าสองคนนี้คบหาดูใจกันอยู่

ฝั่งซ้ายของท่านรอง ร.ต.อ. นุชิต เพื่อนร่วมรุ่นของอัศรพลจะจองตำแหน่งนั้น รัสสิยาพยายามจดจำชื่อของเพื่อนร่วมงานให้ได้มากที่สุด แต่เธอคงจำได้เยอะกว่านี้ถ้าหากมีโอกาสได้ลงมือทำงานอย่างจริงๆ จังๆ กับพวกเขา ไม่ใช่แค่เข้ามานั่งร่วมประชุม ยิ้ม ถามสารทุกข์ สุกดิบกันเล็กน้อย แล้วก็เดินออกจากห้องประชุมอย่างที่เธอแทบจะไม่มีส่วนร่วมใดๆ เลย ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิเศษที่เธอได้รับจาก พล.ต.ต. บวร นายใหญ่ของตุลยวัตดูเหมือนจะพิเศษจนเจ้าของตำแหน่งแทบจะหางานทำไม่ได้ แม่ของเธอจึงตั้งฉายาให้ลูกสาวคนสวยซะใหม่ ว่า ‘แม่ชีสพายแซ่แข็ง’ ซึ่งความหมายจริงๆ ของมันก็คือ ‘การถูกเก็บไว้อย่างดี’ นั่นเอง

การประชุมส่วนใหญ่เน้นไปที่การติดตามผลงานในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา เรื่องใหม่ยังมีไม่มากนัก ถึงจะมีก็ไม่เกี่ยวข้องกับงานของ รัสสิยา พูดกันจริงๆ มันก็แทบจะไม่มีเรื่องไหนเลยที่เกี่ยวข้องกับเธอ ในเมื่อคำบรรยายลักษณะงาน (Job Description) ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พิเศษนั้นยังไม่ชัดเจน พล.ต.ต. บวรจึงขอเวลาอีกสักหน่อยที่จะลงรายละเอียดของงานให้ชัดเจนขึ้น ซึ่งเวลานี้รัสสิยาก็ตได้แต่รอ...

เจ้าหน้าที่พิเศษสาวนั่งมองหน้าผู้เข้าร่วมประชุมผ่านหัวไหล่ของ ตุลยวัต ตำแหน่งที่นั่งของเธอก็คือเก้าอี้พิเศษที่จัดไว้ด้านหลังประธานในที่ประชุม โดยมีเอมอรนั่งอยู่ข้างๆ รัสสิยาถอนใจเมื่อหัวข้อการ

ประชุมลำดับสุดท้ายได้สิ้นสุดลงและเอมอรเริ่มขยับตัวลุกขึ้นยืน ตูลยวัตกล่าวขอบคุณทุกคนในที่ประชุม และนายตำรวจทุกคนก็ลุกขึ้นยืนเพื่อเตรียมพร้อมออกไปทำงานของตนตามที่ได้รับมอบหมาย รัสสิยา รู้สึกอิจฉาพวกเขานิดๆ ที่ต่างก็มี 'งาน' ของตัวเองทำ

เมื่อทุกคนทยอยเดินออกจากห้องไป ตูลยวัตดูเหมือนเพิ่งนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ นายตำรวจร่างใหญ่ที่กำลังจะเป็นพ่อคนในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าก็หันหลังมามองลูกน้องคนใหม่ของเขา

"เอ้อ คุณรัสสิยา ระบบคอมพิวเตอร์ในห้องเป็นยังไงบ้าง"

"ช่างกำลังดำเนินการให้อยู่ค่ะ ขอคุณท่านรองมากนะค่ะที่จัดการเรื่องนี้ให้"

"ไม่เป็นไร ก็คุณบอกว่ามันจำเป็นสำหรับการทำงาน"

รัสสิยายิ้มมุมปากคล้ายสมเพชตัวเอง "ถ้ามันจะมี 'งาน' ให้ทำจริงๆ คอมพิวเตอร์พวกนั้นก็คงได้ใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่แหละค่ะ"

ตูลยวัตมองหน้าลูกน้องแล้วยิ้มเก้อ รู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองยังไม่ได้หางานให้เธอทำจริงๆ จังๆ เสียที แต่ก็ไม่รู้สิน่าว่าคนที่จบด้านอาชญวิทยา เอกจิตวิทยาอาชญากรรมอย่างเธอเนี่ยจะทำอะไรได้บ้าง ตั้งแต่เป็นตำรวจมาก็เพิ่งเคยเจอคนที่จบสาขานี้มา ในเมืองไทยไม่มีใครเชี่ยวชาญด้านนี้สักคน แล้วนักเรียนทุนรัฐบาลอย่างรัสสิยาก็จำเป็นต้องติดอยู่ในหน่วยงานของรัฐเพื่อใช้ทุนอีก ตูลยวัตก็หนักใจอยู่เหมือนกัน กลัวว่าให้งานไปก็จะเป็นงานที่จุกจิกเล็กน้อยกว่าความสามารถที่เธอมี หรือถ้าให้งานใหญ่ไปเลยก็กลัวว่าคุณหนูที่ใส่เสื้อผ้าและเครื่องประดับแบรนด์ 'Anyapas' ตั้งแต่หัวจรดเท้าแบบเธอจะรับมือได้ขนาดไหน งานของหน่วยสืบสวนสอบสวนก็มีแต่คลุกดินคลุกทรายทั้งนั้น

เขาผายมือให้สุภาพสตรีเดินนำหน้าออกจากห้องประชุมไป พยายามคิดหาเรื่องคุยกับลูกน้องที่ตัวเองจำเป็นต้อง 'ดอง' เธอไว้

ก็ท่านบวรเจ้านายของเขาน่ะสิที่เป็นคนโยนรัสเซียมาให้หนึ่งจุมพุกอยู่ที่หน่วยงานของเขา โดยทิ้งคำพูดง่ายๆ แต่ฟังยากไว้ว่า 'รับไว้ก่อนเถอะนะ ผมก็ยังไม่รู้ว่าจะให้เขาทำอะไร ประวัติดีมากแต่เรายังไม่รู้จะเอามาทำประโยชน์อะไร'

เดินออกจากห้องประชุมมาไม่กี่ก้าว เอมอรก็วิ่งกระหืดกระหอบตรงมายังตุลยวัตกับรัสเซีย ทำทางเหมือนต้องการความช่วยเหลือจากผู้เป็นใหญ่ของหน่วยงาน

"ท่านรองคะ ชั้นล่างมีคนมาร้องทุกข์นะคะ"

"ร้องทุกข์? เรื่องอะไร เรามีหน่วยรับเรื่องร้องทุกข์นี่ มาบอกผมทำไม"

"คือเขาบอกว่า...ถ้าไม่ตามคนที่ เป็นใหญ่ที่สุดในหน่วยงานมา เขาจะ...ฆ่าตัวตายหน้าหน่วยของเราค่ะ"

"เฮ้...เวรล่ะ"

ตุลยวัตพูดแค่นั้นก็เดินนำลิวๆ ไปยังชั้นล่างของอาคาร รัสเซียไม่ปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเหมือนกัน เธอจ้ำอ้าวตามเจ้านายไปติดๆ เมื่อลงมาถึงอาคารชั้นล่าง เสียงร้องไห้โหยหวนของผู้หญิงประสานกับเสียงร้องกระจองอแงของเด็กอีกคนดังมาให้ได้ยิน ตุลยวัตรีบฝ่าวงล้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจสามสี่นายก่อนจะไปถึงตัวผู้หญิงคนนั้น

เธอนั่งอยู่บนม้านั่งหินอ่อนและมีเด็กผู้ชายอายุประมาณสามขวบ อยู่ในอ้อมกอดของคนเป็นแม่ เด็กคงตกใจและแปลกใจที่เห็นแม่ของตนร้องไห้จนตัวโยนจึงร้องตามด้วย ตุลยวัตเห็นภาพนี้แล้วก็อึ้ง เขาไม่ถนัดรับมือกับเรื่องที่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องมากๆ นายตำรวจร่างใหญ่เริ่มอึดอัดและเก้ๆ กังๆ เหมือนลูกน้องที่ยืนมองอยู่ก่อนหน้า

"ท่านรองคะ ให้ฉันลองคุยกับเธอดูไหม" รัสเซียอาสาเพราะไม่เห็นว่าจะลงมือทำอะไรนอกจากยืนดูเธอคนนั้นนั่ง

"ตะ...ได้ เชิญเลย เชิญ"

"เอ่อ ฉันรบกวนให้ทุกคนถอยออกไปก่อนนะคะ"

รัศสิยาต้องการเคลียร์พื้นที่ให้โล่งเพื่อสะดวกต่อการพูดคุยกับคนที่กำลังเป็นทุกข์อย่างแสนสาหัส ตุลยวัตเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เขาจึงออกคำสั่งให้ทุกคนถอยออกไปก่อน รวมทั้งตนเองและเอมอรด้วย

เสียงสะท้อนของหญิงร่างผอมบางผิวสีดําแดงยังคงดังอยู่ การแต่งกายของเธอเรียบง่าย กางเกงยีนส์ดํากับเสื้อแขนยาวสีชมพูอ่อน ทำให้รัศสิยาคาดเดาอายุคร่าวๆ ว่าไม่น่าเกินยี่สิบห้าปี เจ้าหน้าที่พิเศษยืนต่อหน้าเธอผู้หนึ่ง เด็กน้อยหยุดร้องแล้วจ้องกลับมาตาแป๋ว คงสงสัยว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใครถึงมายืนจ้องตนกับแม่อยู่อย่างนั้น

"คุณคะ ฉันเป็นเจ้าหน้าที่พิเศษของหน่วยงานนี้"

คำว่า 'พิเศษ' อาจจะหมายถึง 'สำคัญ' เพราะหญิงคนหนึ่งที่นั่งร้องไห้อยู่นั้นหยุดคร่ำครวญชั่วคราวแล้วเงยหน้าสบตากับรัศสิยา

"คุณช่วยเราได้ใช่ไหมคะ"

"ก็ต้องคุยกันก่อนคะว่าคุณมีปัญหาเรื่องอะไร คุณพร้อมจะเล่าให้ฉันฟังรึยังคะ"

แม่ลูกหนึ่งพยักหน้าแล้วยกมือขึ้นปาดน้ำตา เธออุ้มลูกชายตัวผอมบางขึ้นมาหนึ่งบนตักคล้ายต้องการไออุ่นและกำลังใจจากตัวของลูก รัศสิยาเห็นว่าอาการของเธอสงบลงมาก จึงขออนุญาตนั่งลงบนเก้าอี้หินอ่อนตัวเดียวกัน จากนั้นไม่กี่อึดใจหญิงคนนั้นก็เริ่มเล่า...

"ฉันชื่อดวงหทัยคะ เป็นแม่ของเด็กคนนี้" ดวงตาใสแจ๋วที่อยู่บนใบหน้ามอมๆ นั้นมองมาที่รัศสิยาอย่างสนใจ "แต่พ่อของเขาไม่อยู่แล้ว...พะ...พ่อของเด็กหายตัวไป"

...คดีคนหาย...

"หายไปตั้งแต่เมื่อไรคะ"

"หายไปเป็นเดือนแล้วค่ะ"

"แล้วทำไมเพิ่งมาหาตำรวจ"

"จะ...ฉันพยายามแจ้งความแล้ว แต่ไม่มีใครช่วยเราได้"

"แล้วหายไปยังไง"

"ปกติทุกเย็นวันศุกร์เขาจะกลับมาหาเราสองคนแม่ลูกที่บ้านค่ะ แต่วันที่เขาหายไป จู่ๆ เขาก็ไม่กลับมาเหมือนเคย ติดต่อก็ไม่ได้ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าเขาหายไปไหน"

รัศสิยาถอนใจ ปกติคดีคนหายจะมีหน่วยงานรับผิดชอบ ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยสืบสวนสอบสวนแน่ แม้ว่าเธอจะเห็นใจหญิงคนนั้นมากแค่ไหนก็ตาม แต่อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของเธอมันนะ...เออ แล้วหน้าที่ความรับผิดชอบของเธอมันคืออะไรละ นั่งทำงานมาเกือบจะครบสองเดือนแล้วก็ยังไม่รู้เลย รัศสิยาขมุกขมู้อย่างชัดเจน

"ปกติคดีคนหายไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยสืบสวนสอบสวนนะคะ คุณมาขอความช่วยเหลือผิดที่แล้วละ ฉันจะพยายามติดต่อหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรงให้คุณก็แล้วกันนะ"

ดวงหทัยคว้าข้อมือของรัศสิยาหมัดเพื่อดึงความสนใจของเธอ กลับคืนมา คนถูกจุดถึงกับสะดุ้ง

"อย่าเพิ่งปฏิเสธเลยนะคุณ ฉันขอเรื่อง...ขอเรื่องให้คุณฟังเรื่องนี้ให้จบก่อน"

สีหน้าและท่าทางของดวงหทัยคล้ายกับว่าต้องทำเรื่องทำนองนี้ และพูดประโยคนี้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ดวงตาของเธออ่อนวอน น้ำเสียงก็สิ้นเรื่อดูน่าสงสาร เหมือนคนที่ไม่มีที่พึ่งใดๆ แล้วนอกจากคนที่อยู่ตรงหน้า

"ก็ได้ค่ะ ฉันจะฟังคุณให้จบก่อน"

รัศสิยาคิดว่าบางทีการรับฟังความทุกข์ใจของดวงหทัยอาจจะ

เป็นหนทางที่จะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดได้บ้าง แม้ว่าจะไม่ได้ช่วยตามหาสามีของเธอด้วยตัวเอง แต่อย่างน้อยก็ขึ้นชื่อว่าได้ 'ช่วยเหลือ' เพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง

"ทันทีที่ฉันแน่ใจว่าพีประสงค์หายตัวไป ฉันก็ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจในอำเภอ..." เธอเอ่ยชื่ออำเภออำเภอหนึ่งในจังหวัดนครนายก "ตำรวจรับแจ้งความอย่างดีและขอเอกสารประจำตัวของพีประสงค์ที่ฉันพอมืออยู่ไปด้วย จากนั้นก็บอกว่าจะติดต่อกลับ เขาขอเวลาสืบหาข้อมูลก่อนหรืออะไรนี่แหละ ตอนนั้นฉันเบลอไปหมด ฟังรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง แต่ที่จำได้แม่นคือตำรวจบอกว่าจะติดต่อกลับมาเมื่อได้เบาะแสแล้ว"

"ถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการติดต่อกลับมาหรอก"

ดวงหทัยสายศิระชะซ่า "เปล่าค่ะ ตำรวจติดต่อกลับมาแล้ว ตะ...แต่เขาบอกว่าเอกสารและอะไรทั้งหลายแหล่ที่ฉันให้ไปนะมันเป็นของปลอมทั้งนั้น ไม่มีนายประสงค์ ซ่อนกลางอยู่ในโลกนี้ และเขาก็บอกว่าสามีของฉันไม่มีตัวตน มันจะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อฉันนอนกับเขาจนมีลูกโตขนาดนี้ แล้วจะไม่มีคนชื่อ 'ประสงค์ ซ่อนกลาง' ได้ยังไง"

หลังสิ้นสุดคำถามที่รัสรลียาก็ตอบไม่ได้ นั่น ดวงหทัยก็ร้องไห้จนตัวโยนอีกครั้ง คนฟังถึงกับขมวดคิ้วแน่น...เป็นไปได้ไหมว่ามีความผิดพลาดเกิดขึ้นตั้งแต่กระบวนการสืบเสาะหาเบาะแส หรือจะเป็นความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ ซึ่งก็ไม่น่าเป็นไปได้ เรื่องใหญ่ขนาดนี้เจ้าหน้าที่ไม่น่าพลาด

"เอาล่ะค่ะ ใจเย็นๆ ก่อน วันนี้คุณเอาเอกสารของสามีที่เคยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดูมาด้วยรีเปล่าคะ ถ้าเอามาฉันอยากจะขอดูมันหน่อย"

ดวงหทัยเปิดกระเป๋าผ้าข้างตัว ในขณะที่เจ้าตัวเล็กลงจากตักแม่ไปได้สักพักแล้ว เธอยื่นกระดาษมาให้รัสรลียาปึกหนึ่ง

"นี่เป็นทั้งหมดที่ฉันมีเกี่ยวกับพี่ประสงค์ค่ะ"

ทั้งหมดเป็นกระดาษถ่ายเอกสาร ไม่มีข้อมูลจริงๆ ในใบทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน หรือใบขับขี่เลย ตามวิสัยของนักสืบรัสเซียไม่สามารถปักใจเชื่อว่าข้อมูลที่อยู่ในมือเป็นข้อมูลจริงไปได้ คงต้องคุยกับดวงหทัยอย่างจริงจังเสียแล้ว รัสเซียกำลังสงสัยว่าบางทีหญิงคนนี้ อาจจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตที่เกี่ยวกับการหลงผิดก็เป็นได้

บทที่ 2

"ฉันขอทำเรื่องนี้ได้ไหมคะท่านรอง"

ตุลยวัตทิ้งแผ่นหลังกับพนักเก้าอี้ในห้องทำงานของตน เขายกมือขึ้นประสานกันตรงหน้าอกแล้วจ้องหน้ารัศลิยานิ่ง นายตำรวจร่างใหญ่ กำลังประเมินสถานการณ์และคนตรงหน้า ถ้าให้ทำ...เนื้องานมันก็ไม่เกี่ยวกับหน่วย แต่ถ้าไม่ให้ทำ...รัศลิยาก็คงสอดแนมการทำงานของเจ้าหน้าที่คนอื่นต่อไป จนทำให้พวกเขาเหล่านั้นอึดอัด ตุลยวัตรู้ดีว่านายตำรวจทุกคนของหน่วยงานไม่ยากเจอสายตาวอยากรู้ อยากเห็นของรัศลิยาสอดส่องอยู่ตลอดเวลา

"อืม...เรื่องนี้มันไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับงานในหน่วยของเรานะ เพราะปกติเราจะเริ่มงานจากศพ"

"ฉันคิดว่าบางทีเรากำลังจะเจอศพอยู่ข้างหน้าก็ได้"

"คุณคิดว่าเขาตายแล้วเหรอ"

รัศลิยาส่ายหน้า "ฉันหมายถึงถ้าเราไม่ช่วย คุณดวงหทัยอาจจะกลายเป็นศพเสียเองก็ได้ค่ะ"

ตุลยวัตถอนใจเสียงดัง ไซ้...เขาลืมไปว่าผู้หญิงคนนั้นจะฆ่าตัวตาย

"ขอเหตุผลที่ดีกว่านี้หน่อยได้ไหม เพื่อผมจะเอาไปเรียนท่านบวรได้ว่าทำไมถึงให้งานนี้กับคุณ"

"ได้ค่ะ เหตุผลที่ฉันอยากทำเรื่องนี้ก็เพราะ...ไม่มีใครสนใจคดีนี้เลย ตอนนี่เจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ไม่ได้ดำเนินการใดๆ ต่อ เพราะไม่มีตัวตนของผู้เสียหาย จึงถือว่าไม่มีคดีเกิดขึ้นจริง แต่หลังจากที่ฉันได้พูดคุยกับคุณดวงหทัย ฉันคิดว่าเรื่องนี้มีมูล"

"คุณเชื่อเธอเหรอ"

"ค่ะ เพราะเด็กคนที่มากับเธอหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับคนที่ เป็นทั้งพ่อและแม่ รูปถ่ายที่เธอนำมาด้วยพอจะบอกได้ว่าผู้ชายคน นี้เคยมีตัวตนอยู่จริง ฉันอยากรู้ว่าเขาเป็นใครกันแน่"

"มีตัวตนแต่ไม่มีชื่อในระบบ...มันแปลกมาก"

"ใช่ค่ะ แปลกมาก ท่านรองคิดดูสิคะว่าสำหรับเธอมันน่ากลัว มากแค่ไหน ที่ผู้ชายคนที่เคยคิดว่าตัวเองรู้จักดีกลับกลายเป็นคนที่ไม่ มีตัวตน หากวันหนึ่งเขาไม่หายตัวไป เธอก็จะไม่มีทางรู้เลยว่าเขามี ความลับอยู่ ที่สำคัญฉันอยากรู้ว่าผู้ชายคนนี้ยังมีชีวิตอยู่ไหม อย่างน้อย เขาก็เป็นพ่อของเด็กคนหนึ่งนะค่ะ"

ตุลยวัตหยิบรูปถ่ายรูปหนึ่งที่รัสเซียขอมมาจากดวงหทัยขึ้นมาดู ผู้ชายหน้าตาผิวพรรณดี อายุราวปลายสามสิบหรือสี่สิบต้นๆ กำลัง อุ้มเด็กชายตัวน้อยอยู่ในอ้อมแขน เขาดูท่าทางมีความสุข รัสสิยามิ นิสัยของนักสืบ เธออยากรู้อยากเห็นสิ่งที่น่าสงสัย แต่ตุลยวัตไม่กล้า รับปากให้เธอทำเรื่องนี้ เพราะไม่รู้ว่า พล.ต.ต. บวรจะมีความเห็น เกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไรบ้าง

"เอาเป็นว่าผมรับเรื่องนี้ไปขอคำปรึกษากับท่านบวรก่อน..."

"ได้ค่ะ ฝากเรียนท่านด้วยนะคะว่าดีกว่าจะให้ฉันนั่งอยู่เฉยๆ รัสสิยายิ้มบางแล้วลุกขึ้นยืน "อย่างน้อยให้ฉันรู้สิกว่าได้ทำงานชดใช้ ทุนหลวงที่ฉันเรียนมาด้วยเถอะค่ะ"

เธอก็มึนศีรษะให้ผู้เป็นนายแล้วขอตัวออกจากห้องไป ความกังวลใจเรื่องผู้หญิงคนนั้นและลูกชายตัวน้อยยังมีอยู่ รัสสิยาเองต้องรอคำอนุญาตให้ดำเนินการก่อนจึงจะสามารถแจ้งกลับไปยังดวงหทัยได้ว่าพร้อมจะช่วยตามหาสามีที่หายตัวไปของเธอ

รัสสิยากลับมาที่ห้องทำงานของตัวเองอีกครั้ง โดยไม่ลืมก้มลงมองใต้โต๊ะตัวยาวก่อน... *ไม่อยู่แล้วแฮะ...* ช่างคอมพิวเตอร์คงทำงานของตัวเองเสร็จแล้วและคงกลับไปแล้ว หญิงสาวจึงลองกดปุ่มเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่นานหน้าจอก็ปรากฏขึ้น... เธอค้นไม่ค้นเมื่ออยากเริ่มทำงานเสียที และงานแรกก็คือการตามหา 'นายประสงค์ ช่อนกลาง' นี้แหละ

รถกระบะฟอร์ด เรนเจอร์สีฟ้าใสที่มีสติ๊กเกอร์สีขาวยาวแปะที่ตัวถังรถว่า 'เอส แอนด์ ที คอมพิวเตอร์' กำลังเล่นเข้าสู่โครงการอาคารพาณิชย์ในย่านถนนใต้ทางด่วนรามอินทรา เมื่อป้ายหน้ารถไปยังหน้าบริษัทที่มีชื่อเดียวกันกับอักษรตรงตัวถังรถแล้วคนขับก็หยุด... โครงการจัดพื้นที่ให้หนึ่งอาคารพาณิชย์สามารถจอดรถได้สามคัน ด้านหน้าประตูบริษัทปลูกต้นหมากแดงไว้สามต้นกลายเป็นจุดมาร์กที่จอดรถไปในตัว ศตายุหันไปมองชายร่างอ้วนกลมเดินออกจากบริษัทของเขา

"ไอ้อีจู้! ทำไมไม่รับโทรศัพท์วะ"

ธีรดลเตือนว่าเขาประมาณฟุตหนึ่งและกำลังเดินตรงมาหาด้วยสีหน้าหงุดหงิด ชุดหมึแบบที่ศตายุใส่่นั้นเมื่อมาอยู่บนตัวธีรดลกลับดูรุ่มร่ามและเทอะทะ เขาจึงดูคล้ายหมึจริงๆ

"มัวแต่มองขาสาวอยู่ ไม่ว่าง"

"ดูมันๆ ดูมันตอบ นี่มันเรื่องงานนะโว้ย"

"มีอะไร"

ศตายุหันไปหากระบะหลังของรถเพื่อหยิบกล่องอุปกรณ์ ธีรดล

ยื่นหน้ามาดูด้วย

"นี่งานที่หน่วยสืบสวนเสร็จแล้วเหรอ"

"เออ งานไม่เยอะหรอก แต่ยุ่งเหยิงหน่อย ว่าแต่แกมีอะไร"

"ลูกค้าแถวบางบัวทองที่เป็นโรงเรียนสอนคอมพิวเตอร์น่าจะอยาก
จะขยายห้องเรียนแล้วเอาเครื่องลงอีกสิบตัว เขาเลยอยากให้เราทำอีก"

"เหรอ เออดีวะ แล้วทำไมต้องรอฉัน แกก็คุยไปเลยดิ แกก็เป็น
เจ้าของบริษัทเหมือนกันนะโว้ยไอ้ดล"

ธีรดลหน้าสลดลงเล็กน้อย "เรื่องเทคโนโลยีฉันไม่หวั่น แต่เรื่อง
ดั่งค์ไม่ถนัดวะ ก็เลยรอแกเนี่ย"

ศตายุพยักหน้าอย่างเข้าใจ เขากับเพื่อนสนิทเริ่มธุรกิจบริษัทวาง
ระบบและซ่อมแซมบำรุงรักษาเครื่องคอมพิวเตอร์ภายในบ้าน รวมถึง
สำนักงานมาได้พักหนึ่งแล้ว แต่มันเป็นธุรกิจขนาดเล็ก มีคนทำงาน
อยู่ไม่กี่คน และเจ้าของบริษัทยังต้องทำตัวเป็นช่างเสียเองอีกด้วย
เพราะฉะนั้นหากมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น เขากับธีรดลมักจะหันหน้ามา
ปรึกษากันเสมอ

"งั้นเข้าไปคุยกันข้างใน ไป..."

"พ่อลืมนัดของเราอีกแล้วเหรอคะ"

รัศสิยาทำเสียงกระเจ้ากระงอผ่านโทรศัพท์มือถือ เมื่อลงมาจาก
รถนิวบีตเทิล โพล์กสวาเกนสีเขียวอ่อนเรียบร้อยแล้วและเห็นว่าไฟใน
บ้านยังคงมีดสนิท

"ไอ้ นี่ทงโมงเย็นแล้วเธอลูก" เสียงที่ผ่านสายมานั้นตกใจจริงๆ
แถมยังรู้สึกผิดเสียด้วย "พ่อขอโทษ...ลูกสาวคนสวย"

หญิงสาวลอบถอนใจเบาๆ เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก จะว่า
ชินแล้วก็ไม่ผิด แต่ในใจก็ยังหวังว่าพ่อน่าจะทำตามสัญญาได้สักครั้ง
และลูกสาวน่าจะมีความสำคัญมากกว่าของโบราณที่ขุดพบจากใต้พื้น

พิภพบ้าง

"เออะละคะ ถ้าอย่างนั้นก็พิชซ่าเหมือนเดิมแล้วกัน"

"ก็ดีนะ พ่อเลี้ยงเอง"

"ก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วละคะ พ่อเป็นคนผิดสัญญาเนี่ยนา แล้วพ่อต้องวางมือจากงานทันทีเลยนะคะ เพราะหนูจะไปถึงร้านในอีกสิบห้านาทีนี่แหละ"

"โอเค ได้เลย พ่อจะนั่งรอที่โต๊ะประจำของเรา"

ศาสตราจารย์ด็อกเตอร์เรื่องเกียรติ ปุณฺณการกล่าวด้วยน้ำเสียงเสซาเกินความจำเป็น คล้ายกับต้องการปกปิดความผิดของตน ท่านวางโทรศัพท์แล้วก็ยังตัดใจละงานในมือไม่ได้ แวะขยายในมือข้างซ้ายจรดลงใกล้แผ่นหินโบราณแผ่นหนึ่งที่ถูกโคมไฟบนโต๊ะส่องอยู่ ร่องรอยอารยธรรมบางอย่างปรากฏอยู่บนนั้น แม้ว่ามันจะมีขนาดเล็กจนแทบมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น แต่มันทำให้ด็อกเตอร์ตื่นเต้นจนเหงื่อออกมือ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง ด็อกเตอร์คว้ามารับสายโดยไม่ได้ละสายตาจากงานในมือ

"สวัสดีครับ เรื่องเกียรติพะ..."

"พ่อคะ! วางมือจากงานเดี๋ยวนี้ แล้วออกจากมหาวิทยาลัยได้แล้วละ ถ้าหนูไปถึงร้านก่อน หนูโกรธจริงๆ ด้วย แล้วจะฟ้องแม่ด้วยนะคะ"

"โอเค โอเค อย่าฟ้องแม่นะ เดี่ยวแม่ห้ามไม่ให้ลูกมาเจอพ่ออีก วางแล้วจ้า...ไปจริงๆ แล้ว"

ดูเหมือนคำขู่นี้ได้ผล และลูกสาวก็รู้จักพ่อของตนดีกว่าต้องการโทรศัพท์มากระตุ่นอีกครั้ง ด็อกเตอร์วางสาย ถอนหายใจ แล้ววางแว่นขยายลงบนโต๊ะ ท่านเดินรอบห้องทำงานภายในอาคารของคณะโบราณคดีเพื่อปิดไฟให้เรียบร้อย...เวลาของคนคนหนึ่งมันช่างมีน้อยเหลือเกิน อยากมีเวลามากกว่านี้เพื่อทำอะไรอีกหลายอย่างในชีวิตให้

เรียบริ้อย ถ้ามีสักสองชีวิตก็คงจะดี...

ภายในมหาวิทยาลัยยังคงมีนักศึกษาเดินไปมาอยู่ประปราย บริเวณอาคารหอสมุดยังคงเปิดไฟสว่างไสวเพราะอีกสามชั่วโมงจึงจะถึงเวลาปิดทำการ ศาสตราจารย์รูปร่างสูงใหญ่ มีพุงกลมๆ อยู่กึ่งกลางลำตัว ศีรษะเริ่มล้านและมีผมขาวมากกว่าผมสีดำเดินทอดน่องไปเรื่อยๆ ผ่านนักศึกษาและคณาจารย์ที่เดินสวนกัน ท่านต้องยกมือไหว้ตอบเป็นระยะ ไม่ว่าจะผ่านมากี่ปีท่านก็ยังคงชอบบรรยากาศภายในรั้วมหาวิทยาลัยเสมอ หนุ่มสาวในชุดนักศึกษาที่เดินเคียงกันเป็นคู่ก็ทำให้นึกถึงตัวเองในวันวานไม่น้อยเลย

ร้านอาหารอิตาเลียนที่มีเตาอบพิซซ่าแบบโบราณนั้นตั้งอยู่ไม่ไกลจากประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยมากนัก ด็อกเตอร์เรื่องเกียรตินั้นใจว่าถึงอย่างไรเขาต้องไปถึงที่นั่นก่อนรัสเซียแน่ ลูกสาวแสนสวยคนเดียวของเขาที่ดูไม่แพ้แม่หรืออดีตภรรยาของเขาเลย เมื่อคิดถึงตรงนั้นแล้ว ด็อกเตอร์ก็ยิ้มออกมา... ส่วนที่สมบูรณ์ที่สุดในชีวิตของเขาก็คือลูกนี้แหละ

แขกในร้านอาหารมีแค่สองโต๊ะเท่านั้น ด็อกเตอร์เลือกนั่งโต๊ะประจำที่สามารถมองเห็นเตาอบพิซซ่า เวลาพิซซ่าร้อนๆ ออกมาจากเตาจะส่งกลิ่นหอมมาถึงโต๊ะนี้ได้ เซฟชาวต่างชาติอยู่ในชุดสีขาวที่ลงแป้งแข็งทั้งชุด หมวกทรงสูงสีเดียวกันอยู่บนศีรษะ เขากำลังใช้ไม้พายขนาดยาวเขี่ยถาดพิซซ่าในเตาเพื่อให้มันโดนความร้อนอย่างทั่วถึง เมื่อด็อกเตอร์นั่งเรียบริ้อยแล้ว เขาก็หันมาเห็นและตะโกนทักทายทันที ด็อกเตอร์เพียงแค่นึกขึ้นโปกแล้วยิ้ม แสงไฟนวลตาในร้านอาหารให้บรรยากาศเหมาะแก่การรับประทานมื้อค่ำกับครอบครัวและคนรัก พนักงานเสิร์ฟนำเมนูมาวางไว้ให้ เมื่อด็อกเตอร์เริ่มเปิดดูรายการอาหารเสียงรองเท้าส้นสูงก็ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ ท่านเงยหน้าขึ้นสบตา กับบุตรสาวคนสวยอย่างจำจ้งหะการเดินได้

"สวัสดีค่ะพ่อ"

รัศสิยายกมือไหว้ ยิ้มหวาน แล้วก้มลงจูบที่แก้มของบิดาเบาๆ
ต็อกเตอร์ชอบอกชอบใจทุกครั้งเมื่อลูกสาวทำเช่นนี้กับท่าน

"นั่งเลย ลูกอยากกินอะไร พ่อเพิ่งมาถึงเหมือนกัน"

"หนูรู้ค่ะ..." รัศสิยาแก้มก้มอย่างคนแสนงอน

สองพ่อลูกสั่งอาหารหนักมารับประทานอย่างไม่กลัวแคลอรี ทั้ง
พิซซ่าหน้าเปปเปอร์โรนี ลาซานญา สลัด ขนมปังกระเทียม และไวน์
อีกนิดหน่อยสำหรับต็อกเตอร์

"งานของพ่อเป็นยังไงบ้างคะ"

"พ่อกำลังช่วยงานของเพื่อนแล้วก็สนุกกับเครื่องประดับของสตรี
นะลูก แผ่นหินที่ได้มายังไม่ได้เข้ากระบวนการแกะของพวกนี้ออก
มา ตอนนี้อยู่ก็ต้องพยายามเก็บรายละเอียดที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าไว้
ก่อน ลูกคิดว่าเมื่อหลายร้อยปีก่อนคนเราจะใช้อะไรในการประดับ
ร่างกายบ้าง... น่าตื่นเต้นออก"

ต็อกเตอร์ยิ้มแย้มอย่างมีความสุข รัศสิยารู้ว่าชีวิตของท่านไม่มี
อะไรที่น่าตื่นเต้นไปกว่าข้าวของและสิ่งมีชีวิตในอดีต ยิ่งเก่าเท่าไรก็ยิ่ง
ทำให้ต็อกเตอร์ตื่นเต้นมากขึ้นเท่านั้น ท่านเหมือนคนที่หลงใหลใน
อดีตกาล ชีวิตที่มีและเหลืออยู่จึงทุ่มเทให้กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต
เท่านั้น

"แล้วครั้งนี้เพื่อนของพ่อไปได้แผ่นหินมาจากไหนคะ"

"อีसानเหนือลูก แถบนั้นยังมีอะไรให้ค้นหาอีกเยอะ เดือนหน้า
พ่ออาจจะต้องไปปักหลักอยู่ที่นั่นนานเลย"

"พ่อคะ พ่อเกษียณอายุราชการแล้วนะคะ พ่อไม่ต้องทุ่มเทให้
งานขนาดนี้ก็ได้ พ่อต้องไม่ลืมว่าตัวเองจะหกลีบเท้าแล้วนะ ไม่ใช่
หนุ่มแน่นเหมือนเดิมแล้ว"

"เอ้อจริงด้วย พ่อแก่แล้วนี่นา...แต่ไม่ยกกะรู้สึก" ต็อกเตอร์

หัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี "ไม่ต้องห่วงพ่อหรอกน่า พ่อยังไหว ถึงจะเกษียณแล้วแต่ก็กินเงินเดือนตำแหน่งที่ปรึกษาพิเศษอยู่ อะไรที่พ่อช่วยเหลือประเทศชาติได้พ่อก็อยากทำ อีกอย่างมันเป็นงานที่พ่อรัก...พ่อก็มีความสุข"

รัสลียายิ้มหวาน เธอรู้ว่าพ่อรักวิชาชีพของตนมาก รักจนถึงขั้นหลงใหลจนกระทั่งแม่ของเธอทนไม่ได้ที่เห็นพ่อให้ความสำคัญกับก้อนหินก้อนดินเหล่านั้นมากกว่าตน

"เอาเถอะค่ะ ถ้าพ่อต้องการอะไรหรืออยากให้หนูช่วย พ่อต้องรีบบอกนะค่ะ ถ้าพ่อไปอยู่อีสานแล้วก็โทรบอกหนูด้วย เพื่อจะตามไปเที่ยว"

"อ้อ ใ้งานพ่อลงตัวก่อนแล้วจะโทรมาชวน ว่าแต่งงานของลูกละเป็นยังไงบ้าง"

จังหวะนั้นพนักงานนำไวน์และน้ำมะนาวโซดามาเสิร์ฟพอดี รัสลียารอให้พนักงานออกไปจากบริเวณโต๊ะก่อนจึงเริ่มเล่า

"วันนี้มีผู้หญิงคนหนึ่งจากนครนายกมาที่หน่วยค่ะ เธอบอกว่าสามีของเธอหายตัวไป..."

รัสลียาอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงเช้าให้ด็อกเตอร์เรื่องเกียรดีฟังอย่างละเอียด นิสัยชอบศึกษาค้นคว้าและอยากรู้อยากเห็นของเธอก็ได้มาจากผู้เป็นพ่อนี่แหละ ด็อกเตอร์รับฟังด้วยความสนใจพร้อมกับครุ่นคิดไปด้วย

"อืม...ถ้ามีพฤติกรรมไม่ได้นอนบ้านทุกคืน กลับมาหาลูกเฉพาะวันหยุดอย่างนี้มันก็คาดการณ์ยากนะว่าหายตัวไปจริงรึเปล่า อาจจะแค่ไปทำธุระที่ไหนแล้วยังไม่ได้กลับบ้านก็ได้"

"แต่ภรรยายืนยันว่าปกติเคยติดต่อก็ได้ ถ้าโทรศัพท์ไปเขาไม่รับสาย ยังไงก็ต้องโทรกลับ แต่...ติดต่อก็ไม่ได้เลย หนูอยากไปเห็นบ้านของเขาค่ะว่าเป็นอยู่ยังไง เพื่อจะได้เบาะแสเพิ่ม แล้วเรื่องที่ทางตำรวจ

ห้องที่สืบหาประวัติผู้ชายคนนี้ไม่พบละคะ พ่อคิดว่ายังไง"

"อันที่จริงฐานข้อมูลประชากรในบ้านเราค่อนข้างจะเป็นระบบแล้วนะ หน่วยงานราชการส่วนใหญ่ก็เชื่อมต่อฐานข้อมูลเหล่านี้กับกระทรวงมหาดไทยเพื่อเรียกใช้งานกันทั้งนั้น ก็น่าแปลกที่ตำรวจหาชื่อนายคนนี้ไม่เจอ พ่อชักสงสัยว่าผู้หญิงคนนี้รู้จักสามีของเขาดีแค่ไหนกัน"

รัศมียาฆ์มวดคิ้ว "พ่อคิดว่าเขาโกหกภรรยาเรื่องชื่อและนามสกุลของตัวเองมาตลอดตั้งนั้นหรือคะ"

"ไม่รู้สิ พ่อก็เดาเอา บางทีผู้ชายก็มีความลับซุกซ่อนไว้เยอะนะ" ด็อกเตอร์ขยิบตาเจ้าเล่ห์ให้ลูกสาว "ว่าแต่เป็นคดีแรกของลูกใช้ไหม ต้องถือว่าเจ้านายเอ็นดูลูกนะ เพราะให้รับผิดชอบคดีที่น่าสนใจทีเดียว"

รัศมียาฆ์มแหย ไม่กล้าบอกว่าคุณจริงแล้วตุลยวัตก็ยังไม่ได้รับปากให้เธอรับผิดชอบงานนี้เลย หญิงสาวกลัวบิดาจะผิดหวังจึงไม่ได้พูดอะไรจนกระทั่งอาหารเริ่มทยอยเสิร์ฟ

"ทานกันดีกว่าคะ หนูหิวแล้ว"

อาหารมื้อค่ำที่บ้าน 'พิทักษ์ธรรม' อบอุ่นและอร่อยเหมือนเคย อดีตผู้จัดการฝ่ายอาหารและจัดเลี้ยงของโรงแรมชื่อดังลงมือทำอาหารเลี้ยงชายหนุ่มร่างใหญ่ทั้งสองด้วยตัวเอง แม้ว่ากรรมภักจะเริ่มเข้าสู่ไตรมาสสุดท้ายแล้ว แต่ธารณีก็รักการทำอาหารเป็นชีวิตจิตใจ ตุลยวัตรับหน้าที่จัดโต๊ะอาหาร โดยมีศตายุช่วยยกกับข้าวออกมาจากในครัว

"วันนี้มีหอมกปลาซ่อนด้วย"

"เย้!!!"

เสียงร้องของสามีทำให้เธอยิ้ม ตุลยวัตทานง่ายและอร่อยกับอาหารทุกชนิดที่เธอทำ ส่วนศตายุนั้นก็ทานจุไม่แพ้กัน ขอให้มันเป็น

อาหารที่ไม่เผ็ดจนเกินไปเขาก็ทานได้ทั้งนั้น

"ที่นี้หนึ่งเลย เดี่ยวผมกับพี่ตุลจัดการเอง"

ธาริณียิ้มแล้วนั่งประจำที่ของตัวเอง ตั้งแต่รู้ว่าตั้งครรรค์เธอก็ลาออกจากงานประจำมาทำหน้าที่แม่บ้านเต็มตัว การทำอาหารและบรรยากาศของครอบครัวนี้แหละที่ทำให้เธอไม่เบื่อ เมื่อศตายุเริ่มตักข้าวลงในจานตรงหน้าลูกพี่ลูกน้องของเขา ตูลยวัตก็นั่งประจำที่เหมือนกัน

"แล้วงานเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์เรียบร้อยแล้วนะอิฐ?"

"ครับ เสร็จเรียบร้อย ใช้งานได้เลย"

"ส่งใบเก็บเงินไปที่เจ้าหน้าที่หน้าห้องพี่เลยนะ เดี่ยวให้การเงินจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้"

ศตายุพยักหน้าแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ของตัวเองบ้าง ธาริณีหันมองคนโน้นที่คนนี้ทีแล้วอยากร่วมวงสนทนา

"แล้วนี่ไม่เป็นไรหรอกคะ ให้งานคนใกล้ตัวทำอย่างนี้ไม่ผิดจรรยาบรรณรีไ้"

"งานเล็กน้อยนะคุณ ไม่ต้องประมวลหรอก ราคางานแค่นี้ไม่กี่พันบาท รอให้หน่วยของผมมีงบมาเปิดแผนกใหม่เมื่อไร นั่นแหละอิฐต้องยื่นซองประมูลงานแข่งกับคนอื่น กินแล้วนะ..."

สองหนุ่มไม่พูดพร่ำทำเพลง ต่างลงมือรับประทานกันอย่างเอร็ดอร่อย เคี้ยวข้าวไปได้สามคำเสียงโทรศัพท์มือถือของตูลยวัตก็ดังขึ้น เจ้าของเครื่องถอนใจยาว เวลารออยู่ที่ไรมีงานเข้าทุกทีสิน่า...เขาหน้าบูด ขอตัวลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ที่วางอยู่ไกลตัว ศตายุกับธาริณียังคงรับประทานต่อไปเรื่อยๆ

ชื่อที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอทำให้ตูลยวัตยัดตัวตรงแล้วทำน้ำเสียงจริงจัง

"ครับท่าน ตูลยวัตครับ ท่านมีอะไรให้ผมรับใช้..."

"ไม่ต้องเป็นทางการหรอก ผมจะโทรมาบอกกว่าเรื่องที่คุณแพ็คเกจ"

มาขออนุญาตนะ ผมอนุมัติแล้ว โทรมมาแจ้งก่อนจดหมายจะตีกลับไปถึงเพราะผมจะไม่นั่งโต๊ะหลายวัน"

"ท่านจะไปไหนครับ"

"ตามนายไปต่างประเทศนานเลย ตกกลางตามนี้ละ ผมมีโน้ตเล็กๆ ไปด้วยว่าให้ใช้งบของหน่วยสืบสวนสอบสวนไปก่อน เพราะเรายังไม่ได้งบประมาณ แต่งานของเขาก็ต้องมีค่าใช้จ่ายนี้ ทำไปได้"

ตุลยวัตทำหน้าที่ "ถ้าอย่างนั้นผมจะอนุมัติเฉพาะเรื่องที่ทำจำเป็นนะครับ"

"ตามใจคุณสิ เขาก็ถือว่าเป็นลูกน้องคุณนี่นา ผมรู้ว่าคุณอึดอัด แต่ในเมื่อมีงานให้เขาทำแล้วมันก็ดีกว่าปล่อยเขาทิ้งไว้เฉยๆ อีกอย่างรัสเซียเป็นผู้หญิงเหมือนผู้เสียหาย น่าจะรับมือกับคดีนี้ได้ดีกว่าผู้ชายอย่างเรา หากวันข้างหน้ามีคดีที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงและเด็กอีก คุณก็ผลักไปให้เขาเลยก็ได้...ดีออก ผู้ชายอย่างเราไม่ถนัดรับมือกับพวกเจ้าหน้าตา"

เสียงหัวเราะของ พล.ต.ต. บวรดังมาตามสาย แต่มันไม่ทำให้ ตุลยวัตตลกไปด้วย

"ครับท่าน เดินทางโดยสวัสดิภาพนะครับ"

"ขอบใจ"

เจ้านายวางสายไปแล้ว ตุลยวัตจึงกลับไปโต๊ะอาหารอีกครั้ง

"ท่านบวรสินะคะ" ธาริณีเดาไม่ผิดเลย

"ใช่ ตกกลางท่านอนุมัติให้คนใหม่ทำงานชิ้นหนึ่งแล้ว"

"ผู้หญิงคนที่คุณชอบมานั่งให้ฟังว่าเธอยังจะวนเวียนไปทั้งหน่วยงานนั้นหรือคะ"

"อ้อ...คนที่นายไปทำคอมพิวเตอร์ให้นั่นแหละอิลู"

ศตายุยกช้อนค้างเมื่อพี่เขยชวนคุย "อ้อ ขาสวยดีครับ"

ธาริณีฟาดที่แขนน้องชายทันที แล้วหันมาค้อนปะหลับปะหลือก

ใส่สามี่ที่ร่วมเออออกกับน้องเขย "ผู้ชายบ้านนี้ยังงั้นนะ นินทาผู้หญิง
อยู่ได้ กินข้าวเลย"

ตุลยวัตกับศตายุหัวเราะกันคิกคักแล้วเริ่มรับประทานอาหารต่อ

บทที่ 3

ชุดสูทกระโปรงสั้นสีพีช รวมถึงรองเท้าและกระเป๋าถือสีเดียวกัน ทำให้รัศมียาดูอ่อนหวานไปทั้งตัว เธอแต่งหน้าโทนสีธรรมชาติทำให้ใบหน้าดูอ่อนเยาว์มากขึ้นไปอีก เสียงรองเท้าส้นสูงเป็นเอกลักษณ์เสียงจนเอมอรต้องเงยหน้าขึ้นจากงานตรงหน้าแล้วทักทายเธอทุกเช้า

"อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณริชา โอ้โฮ...วันนี้หวานทั้งตัว"

"อรุณสวัสดิ์ค่ะพี่เอมอร ขอบคุณค่ะ คอลเล็กชั่นใหม่ของคุณแม่ค่ะ จะเปิดตัวเดือนหน้า"

"พี่ละอิจจาคูณริชาจ้ะ อย่างนี้ก็ได้ใส่เสื้อผ้าแบรนต์เนมทั้งชีวิตเลยนะคะ"

รัศมียิ้มนิดๆ ไม่แน่ใจว่าตัวเองน่าอิจจาจริงหรือไม่ เพราะชีวิตนี้ยังไม่เคยใส่เสื้อผ้ายี่ห้ออื่นที่แม่ไม่ได้ซื้อหรือไม่ได้ตัดให้ ขนาดกางเกงยีนยังต้องเป็นของ 'Anyapas' เลย

"อ้อ...พี่มีข่าวดีมาให้คุณริชาด้วย อยู่บนโต๊ะแล้วค่ะ"

"อะไรเหรอคะ...ข่าวดี"

"ไปดูเองเถอะค่ะ พี่ว่าคุณริชาต้องดีใจแน่"

รัสเซียยิ้มเหมือนเด็กที่กำลังจะได้เปิดกล่องของขวัญ เธอรีบเดินเร็วๆ ไปที่ห้องทำงานของตัวเอง ทันทีที่ผลึกประตูห้องเข้าไปก็เห็นแฟ้มวางอยู่บนโต๊ะแล้ว หญิงสาวใจเต้นตึกตักรีบพุ่งเข้าไปเปิดแฟ้มนั้นดูทันที... คำว่าอนุมิติพร้อมลายเซ็นนอนสงบนิ่งอยู่บนกระดาษแพ็กซีลสีขาวที่อยู่ด้านใน รัสเซียร้องกรี๊ดขึ้นอย่างลึมตัว จากนั้นเธอก็ออกไปจากห้อง

"พี่เอมมอคะ ผাগเรียนท่านรองด้วยว่าริซ่าจะไปนครนายกคะ"

"หา?...ไปตอนนี่เลยหรือคะ แล้วไปทำไมคะ"

"อ้าว ก็ไปทำงานสิคะ บ้านของผู้หญิงคนที่มาหาเราเมื่อวานอยู่ที่นั่น และริซ่าอยากไปสอบปากคำเธออีกครั้ง หากมีอะไรก็โทรหาริซ่าได้นะคะ...บายค่ะ"

หญิงสาวค้นหาแว่นกันแดดจากกระเป๋าถือที่ยังคงคล้องอยู่ที่แขนแล้วเดินเร็วๆ กลับไปที่รถเช่าของตัวเองอีกครั้ง ทิ้งเอมมอให้ทำสีหน้างงวยอยู่เบื้องหลัง

"มาเร็ว ไปเร็ว ยิ่งกับลมบ้าหมู"

โพล์กสวาเกนสี่เขี้ยวอ่อนแอ่นออกจากที่จอดรถของอาคารหน่วยสืบสวนสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยมีเครื่องนำทางคอยบอกเส้นทางอยู่หน้ารถ เสียงอันอ่อนหวานจากกล่องสีดำเล็กๆ ด้านหน้ากระจกนั้นบอกให้รัสเซียขับรถขึ้นทางด่วนแล้วตรงไปยังเส้นทางสายรังสิต-ปทุมธานี หญิงสาวสวมแว่นตากกรอบใหญ่คล้ายดวงตาของแมลงปอ ภายในรถเปิดแอร์เย็นห่่ากับเพลงบรรเลงคลาสสิกคลอไปด้วย แสงแดดตอนเปิดนาฬิกาเศษเริ่มแยงตาเมื่อเธออยู่บนทางด่วนซึ่งเบื้องล่างเป็นสนามบินดอนเมืองที่ตอนนี้มีปริมาณเครื่องบินขึ้นและลงน้อยเต็มที

จากทางแยกต่างระดับรังสิตขับเข้าทางหลวงแผ่นดินหมายเลข

305 สายรังสิต-นครนายกที่สองข้างทางเริ่มเป็นริมคลอง รวมระยะทางที่อยู่บนถนนสายนี้ประมาณเจ็ดสิบลี้กิโลเมตรก่อนที่จะเบี่ยงหน้าจะเป็นพื้นที่ของอำเภอเมืองนครนายก

‘อีกห้าร้อยเมตร เลี้ยวซ้ายไปยังถนนสุวรรณศร’

เสียงจากเครื่องนำทางบอกว่าต้องขับขึ้นเส้นทางใหม่ รัสสิยาขยับตัวอย่างตื่นเต้นหลังจากเหยียบคันเร่งค้างมาเกือบชั่วโมง แล้วตั้งใจเพ่งมองถนนเบื้องหน้ามากขึ้น ไม่นานหลังจากเลี้ยวซ้าย บ้ายบอกระยะทางแจ้งเตือนว่าอีกสิบเก้ากิโลเมตรจะถึงที่ว่าการอำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก ขับตรงไปอีกประมาณสิบห้านาที เครื่องนำทางก็บอกเป้าหมายที่รัสสิยาตั้งไว้

‘ถึงที่หมายทางด้านซ้ายมือ’

"ติดที่ว่าการอำเภอก่อน..."

บ้านของดวงหทัยหาไม่ยากจริงๆ อย่างที่เธอเคยบอก เพราะบ้านอยู่ใกล้ที่ว่าการอำเภอละตำแหน่งที่ตั้งของหน่วยงานสำคัญก็สามารถระบุพิกัดให้เครื่องนำทางช่วยหาได้ง่าย แต่ภาพที่ปรากฏอยู่ด้านหน้ากระจกรถเต้านั้นมีสภาพเหมือนบ้านร้างที่มุงสังกะสีเก่าๆ ไร้

รัสสิยาถอดแว่นกันแดดออกแล้วมองผ่านกระจกด้านข้างของรถบ้านหลังเล็กและซอมซ่อ นั่นให้ความรู้สึกเหมือนโรงเก็บเมล็ดพันธุ์ข้าวกลางทุ่งนามากกว่าจะเป็นบ้านที่มีคนอาศัย รอบบริเวณตัวบ้านเป็นต้นไม้หน้อยใหญ่รกรกรี้ม มีร่องรอยการทำร่องปลูกผัก แต่มันไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควร และตอนนี้วัชพืชก็ขึ้นเต็มไปหมด หญิงสาวยังมองไม่เห็นใคร แต่ในเมื่อมาถึงแล้วเธอก็จะลงไปดูให้แน่ใจว่าที่นี่คือบ้านของดวงหทัยกับลูกน้อยจริงๆ

เจ้าหน้าที่พิเศษของหน่วยสืบสวนเปลี่ยนจากรองเท้าส้นสูงเป็นรองเท้าผ้าใบแบบแฟชั่นสีแสดสด จากนั้นก็ลงจากรถพร้อมสมุดโน้ตเล่มเล็กกับปากกาในมือ รัสสิยาเดินอ้อมหน้ารถของตัวเองที่จอดอยู่

ริมถนนแล้วเดินเข้าไปใกล้ประตูไม้เก่าๆ ที่โย้เย้เต็มทน

"คุณดวงหทัยคะ คุณดวงหทัยอยู่ไหมคะ"

ไม่มีเสียงตอบรับและไม่มีอะไรเคลื่อนไหว นอกจากใบไม้ที่ขยับเพราะสายลมโฉบเอื่อย รัสสิยาขยับจมูกอย่างรู้สึกผิดหวัง แต่ในเมื่อตั้งใจมาแล้ว...การถอยหลังกลับก็ไม่ใช่นิสัยของเธอ

หญิงสาวตัดสินใจยื่นมือไปผลักประตูรั้วแล้วมันก็เปิดอ้าออกอย่างง่ายดาย บริเวณด้านหน้าบ้านมีทางเดินแคบๆ สองข้างทางเดินรกเต็มไปด้วยผักทอดยอดและผักสวนครัว ดวงหทัยคงไม่ได้ทำสวนครัวมาพักใหญ่แล้ว รัสสิยาเดินเข้าไปใกล้กระต๊อบหลังนั้นเรื่อยๆ สายตาก็พยายามเก็บรายละเอียดที่เห็นตรงหน้า บ้านนี้ไม่มีรถยนต์แน่นอนเพราะพื้นดินที่ชุ่มฉ่ำนั้นไม่พบร่องรอยของล้อรถยนต์ ประตูรั้วก็แคบเกินไปที่จะนำรถเข้ามาจอดได้ แสดงว่านายประสงค์ไม่มีรถยนต์แล้วเขากลับมาหาภรรยาของเขาได้ยังไงในวันหยุด...หรืออาจจะเป็นมอเตอร์ไซค์

เส้นลวดที่ซึ่งระหว่างเสาไม้สองต้นตรงข้างบ้านนั้นมีเสื้อผ้าเด็กแขวนอยู่สองสามชุดและเสื้อผ้าหญิงอีกสองตัว ไม่มีเสื้อผ้าของผู้ชายก็ไม่แปลกเพราะนายประสงค์หายตัวไปนานแล้ว ไม่ไกลจากราวตากผ้าเป็นลานที่ลาดด้วยซีเมนต์ ซึ่งคะเนจากสายตาแล้ว พื้นในส่วนนี้คงเพิ่งต่อเติมและทำใหม่ อาจจะเป็นลานซักล้างเพราะมีตุ่มใส่น้ำสองใบวางอยู่ด้วย รัสสิยาสืบเท้าไปทางด้านข้างของตัวบ้าน จนกระทั่งถึงด้านหลังซึ่งเป็นลักษณะคล้ายเพิงที่มีสังกะสียื่นออกจากตัวบ้าน เตาแก๊สวางอยู่ใต้เพิงนั้น ส่วนนี้คงเป็นครัวสำหรับทำอาหาร หญิงสาวกวาดสายตาเร็วๆ ตูกับข้าว โต๊ะเตรียมอาหาร และถ้วยชามวางเรียงกันบนชั้นไม้...ไม่มีอะไรผิดสังเกต ก็แค่วิถีชีวิตแบบชาวบ้านธรรมดาๆ อาจจะไปทางหาเข้ากินคำ แต่ดูเหมือนผู้นำครอบครัวจะพยายามทำให้ชีวิตของทุกคนในครอบครัวนี้ดีขึ้นทีละนิด ดูอย่างเตาแก๊สนั่นสิ

ยังอยู่ในสภาพใหม่เอี่ยมอยู่เลย ซึ่งขัดตากับบรรดาข้าวของที่เธอเห็นว่าล้าวนแล้วแต่เก่าและซ่อมซ่อม หม้อแกงกันดำใบเก่า แต่มีหม้อหุงข้าวไฟฟ้าใบเล็กวางอยู่บนโต๊ะไม้ เป็นไปได้ว่านายประสงค์เป็นคนที่ทำให้ชีวิตของดวงหทัยดีขึ้น แสดงว่าเขามีตัวตนลิ...แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน

เธอเดินอ้อมตัวบ้านอีกฝั่งจนใกล้จะถึงประตูด้านหน้า ถอดใจแล้วว่าคงต้องกลับไปตั้งหลักใหม่ แต่เสียงแกลกซากของกิ่งไม้ใบหญ้าแห่งที่ถูกเหยียบก็หยุดเธอไว้

"คุณตำรวจรีเปล่าคะ"

แน่แล้วว่าเป็นเสียงของดวงหทัย รัสเซียหันหลังกลับ เจ้าของบ้านยืนอยู่ทางด้านหลังคล้ายกับเธอเพิ่งออกมาจากตัวบ้านนั่นเอง เธอใส่กางเกงผ้ายัดสีส่วนกับเสื้อเชิ้ตตัวหลวมโคร่ง ผมยาวถูกมัดตรวบธรรมดา ดวงตามีแววอ่อนล้าและดูเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัด รัสเซียยิ้มให้

"สวัสดีค่ะ ดีใจที่คุณอยู่..."

"นั่นก็ดีใจที่คุณตำรวจมา เชิญเข้ามาก่อนค่ะ พอดีลูกชายใช้ขึ้นตั้งแต่เมื่อคืน ฉันกำลังเช็ดตัวให้เขา"

"เป็นอะไรมากไหมคะ แล้วไปหาหมอหรือยัง"

"ยังหรอกค่ะ ตะ...แต่คิดว่าคงไม่เป็นอะไรมาก ให้กินยาไปแล้ว สักพักใช้คงลด"

ดวงหทัยผงกศีรษะและผายมือเชื้อเชิญให้รัสเซียเดินตามเธอเข้าไปในตัวบ้านที่มีประตูสังกะสีเปิดแง้มไว้ เจ้าหน้าที่พิเศษจึงไม่ได้สอบถามอะไรอีกนอกจากเดินตามเจ้าของบ้านเข้าไป

เมื่ออย่างกรายเข้ามาในตัวบ้านแล้วรัสเซียต้องเบิกตาโพลงด้วยความประหลาดใจ ข้าวของมากมายที่ดูไม่เข้ากับตัวบ้านนั้นวางอยู่ทั่วไปหมด โทรทัศน์จอแบน เครื่องเล่นดีวีดี เครื่องเสียง ตู้เย็น และ

เครื่องใช้ไฟฟ้าอีกหลายชิ้นมีสภาพค่อนข้างใหม่ ที่สำคัญยังมีกล่อง กระจาดอีกหลายกล่องที่วางอยู่มุมห้องและยังไม่ถูกเปิดออก

"คุณดวงหทัยเพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี้หรือคะ"

"ใช่ค่ะ สามี่ของฉันเพิ่งพาเรามาอยู่ที่นี่ก่อนที่เขาจะหายตัวไป" พอ พูดถึงสามี่ ดวงหทัยก็เศร้าซึ้งอีกครั้ง "เราเช่าบ้านหลังนี้จากผู้ใหญ่นาน ค่ะ เขาบอกว่าไม่มีคนอยู่นานแล้ว เป็นบ้านเก่าของพี่สาวเขาที่เสียชีวิต ไปแล้ว"

"แล้วย้ายมาจากที่ไหนคะ"

คำถามนี้ทำให้คนตอบอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด รัสลียาจึงไม่คิด เข้าซื้ออีก ยังมีอีกหลายอย่างที่เธออยากรู้ ดวงหทัยจัดให้เธอนั่งบน เก้าอี้ไม้เก่าๆ ตัวหนึ่งที่วางอยู่ข้างโทรทัศน์ ส่วนตัวเองก็ไปลากเก้าอี้พับ มานั่งใกล้กัน

"ลูกชายฉันหลับอยู่ในห้องนะค่ะ เรานั่งคุยกันตรงนี้ก็แล้วกัน นะค่ะ"

"ได้ค่ะ" รัสลียายิ้ม สายตาเหลือบไปทางประตูห้องเล็กๆ บานหนึ่ง ที่ปิดอยู่ ก่อนชักสายตากลับ "ฉันจำเป็นต้องถามคำถามคุณหลายอย่าง เพื่อประกอบการสืบหาสามี่ของคุณ ฉันอยากให้คุณร่วมมืออย่างเต็มที่ อย่าพยายามปิดบังอะไรทั้งนั้น เพราะไม่เช่นนั้นเราอาจพลาดเรื่อง สำคัญไป คุณจะเปิดเผยทุกอย่างให้ฉันฟังได้ไหมคะ"

ดวงหทัยบีบมือตัวเองที่วางอยู่บนตักแน่น ผู้หญิงคนนี้มีสภาพ จิตใจที่ไม่ปกติ เธอมีความเครียดมากเกินไป ไหนจะเรื่องสามี่ที่หาย ตัวไป สภาพครอบครัวที่ยังไม่ลงตัวเรียบร้อย และลูกชายยังป่วยอีก

"ได้ค่ะ ได้ ขอให้คุณตำรวจช่วยหาสามี่ของฉันให้เจอเท่านั้น ชีวิต ของเราสองแม่ลูกไม่มีใครแล้วนอกจากพี่สงค์"

"ขอบคุณค่ะสำหรับความร่วมมือ คำถามแรก คุณแต่งงานกับ คุณประสงค์มากี่ปีแล้วคะ"

"เราไม่ได้แต่งงานกันหรอกค่ะ แค่อยู่กินกันเฉยๆ ก็ประมาณสี่ปีเห็นจะได้"

"สี่ปี...แสดงว่าไม่นานหลังจากที่อยู่กินกันก็มีลูกเลยใช่ไหมคะ" ดวงหทัยพยักหน้า "แล้วเขามีอาชีพอะไรคะ คุณเคยบอกว่าเขาจะกลับมาหาคุณแค่วันหยุด"

"พี่สงค์เป็นคนขับรถของคนรวยในกรุงเทพฯ ค่ะ ฉันก็อยากไปถามเจ้านายของเขาอยู่เหมือนกันตอนที่แน่ใจว่าเขาหายตัวไป แต่ฉันไม่รู้ที่บ้านเจ้านายอยู่ที่ไหน พี่สงค์ไม่เคยบอก..."

"แล้วคุณรู้จักเจ้านายคนไหนไหม"

ดวงหทัยส่ายหน้า "งานของเขาไม่ใช่เรื่องที่ผมจะเข้าไปยุ่ง"

รัศสิยาถลอบถอนใจ เธอเริ่มคิดถึงคำพูดของพ่อแล้วว่าบางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะไม่รู้จักสามีของตัวเองดีพอ ความเจ็บเมื่อยเนื้อเจ็บตัวของเธออาจกลายเป็นจุดอ่อนที่ทำให้สามีปิดบังเรื่องราวบางอย่างไว้

"คุณย้ายที่อยู่บ่อยไหมคะ"

"ก็สามสี่ครั้งตั้งแต่มีลูกค่ะ พี่สงค์มักจะไม่ค่อยพอใจที่อยู่ เขาจะหาเรื่องดีแล้วก็หาที่อยู่ใหม่ไปเรื่อยๆ จนฉันเริ่มชินแล้ว แต่พ่อลูกโตขึ้นฉันอยากให้เรามีที่อยู่เป็นหลักแหล่งเพราะห่วงเรื่องเรียนหนังสือของลูก"

"ตอนนี้ลูกชายเข้าโรงเรียนรึยัง"

"เคยเข้าแต่เรียนอนุบาลแถวรังสิตอยู่ไม่กี่เดือนค่ะ แต่พอย้ายมาอยู่ที่นี้ฉันก็ยังไม่ได้หาโรงเรียนให้"

โປ้ะเซะ! ได้คำตอบมาหนึ่งเรื่อง...ก่อนหน้านั้นเธอ สามี และลูกเคยอยู่แถวรังสิต ซึ่งห่างไกลจากที่นี่ประมาณร้อยกิโลเมตร แต่ทำไมต้องย้ายจากชุมชนเมืองมาอยู่ชนบท โดยปกติวิถีชีวิตของคนน่าจะย้ายจากที่ห่างไกลเข้าหาความเจริญนี่นา แล้วที่สำคัญย้ายออกมาห่างไกลจากที่ทำงานซึ่งเขาอ้างว่าทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ ด้วย รัศสิยาเก็บเรื่อง

นี้ไว้ในใจ เธอจกลงไปบนกระดาษเพียงแต่คำว่า 'รังสิต'

"จากที่คุณเคยเล่าให้ฉันฟังเมื่อวาน คุณประสงค์ไม่กลับบ้านมาสามครั้งของวันหยุด ก็คือระยะเวลาสามสัปดาห์ใช่ไหมคะ" ดวงหทัยรับคำ "ซึ่งถ้าเขาหายไปนานขนาดนี้แสดงว่าเจ้านายของเขาก็จะไม่มีคนขับรถตลอดเวลาที่คุณประสงค์หายตัวไป คิดง่ายๆ หากเป็นสถานการณ์ปกติ คนหายไป...ก็ต้องมีการโทรศัพท์ถาม หรือความพยายามที่จะติดต่อมา"

"ฉันไม่เคยคุยกับเจ้านายของพี่สงค์หรือคะ เขาไม่มีทางรู้เบอร์ของฉัน"

ปิดเรื่องช่องทางการสื่อสารระหว่างคนอื่นกับดวงหทัยได้เลย ผู้หญิงคนนี้ติดต่อเฉพาะสามีของเธอเองเท่านั้น

"งั้นคิดใหม่...ถ้าเขาไม่ได้หายไป แต่แค่ไม่ได้กลับมาหาคุณล่ะคะ"

ดวงหทัยขมวดคิ้ว "ทำไมเขาต้องไม่อยากกลับมาหาฉันล่ะคะ ฉันเป็นเมียเขา ลูกของเขาก็อยู่ที่นี้ เราสัญญากันแล้วว่าจะทำบ้านนี้ใหม่ให้น่าอยู่ ข้าวของพวกนี้พี่สงค์ก็เพิ่งเอามาไว้ในบ้านของเรา เขาต้องการจะลงหลักปักฐานที่นี่คะ และเขาก็สัญญาแล้วว่าจะไม่ย้ายไปที่ไหนอีก"

รสลิยาพยายามไม่คาดคั้นไปมากกว่านี้ เธอไม่ต้องการ 'อารมณ์' ในตอนนี้ เธอต้องการแค่ 'ความจริงกับเหตุผล' เท่านั้น เจ้าหน้าที่สาวพยักหน้ารับรู้และทำสีหน้าจริงจังเพื่อให้ดวงหทัยเห็นว่าเธอเข้าใจ

"ท่าทางเขาคงได้เงินเดือนจากงานที่ทำอยู่เยอะเลยนะคะ"

ดวงหทัยยิ้ม "คะ พี่สงค์เป็นคนขยันทำงาน เจ้านายก็รัก ของใช้พวกนี้ก็ เป็นของที่เจ้านายไม่ใช้แล้วก็เลยเอามาให้เราใช้ต่อล่ะคะ"

ใหม่เกินไปสำหรับจะเป็นของที่ไม่ใช้แล้ว...ผู้หญิงคนนี้รักและเชื่อใจสามีทุกอย่าง เธอซื้อเกินไปหรือรักมากเกินไปกันแน่ะ จึงมองไม่เห็นความผิดปกติในหลายๆ เรื่อง

"แล้วเขามีศัตรูที่ไหนรึเปล่าคะ หรือเคยพูดถึงใครในทางที่ไม่

ดีบ้างไหม"

ดวงหทัยทำท่าคิดก่อนตอบ "ไม่มีนี่คะ พี่สงค์เป็นคนใจดี ใจเย็น และก็รักเด็กมาก ไม่เคยมีศัตรูที่ไหนหรอกคะ"

"อืม งั้นฉันขอทราบเบอร์โทรของคุณประสงค์ได้ไหมคะ"

"ได้ค่ะ"

ดวงหทัยลุกจากเก้าอี้แล้วเดินหายเข้าไปในห้องนอน รัสเซีย กวาดสายตามองรอบตัวอีกครั้ง...ไม่มีรูปถ่าย รูปที่ดวงหทัยเคยเอา ไปให้เธอดูที่สำนักงานคงเป็นรูปไม่กี่รูปที่เธอมีอยู่ ผู้ชายคนนี้เป็นคน ยังไงกันแน่นะ...รอไม่นานดวงหทัยก็กลับมาหนึ่งที่เดิมอีกครั้ง ในมือ ของเธอมีโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กๆ อยู่ด้วย

"นี่คะเบอร์พี่ประสงค์"

"ไหนขอฉันดูหน่อยได้ไหมคะ"

ดวงหทัยยื่นโทรศัพท์มือถือไปให้รัสเซีย เจ้าหน้าที่หญิงรับมา ดู แต่แทนที่เธอจะจดจำเบอร์ที่ดวงหทัยเปิดค้างไว้ รัสเซียกลับกดปุ่ม เพื่อตรวจเช็คหมายเลขโทรศัพท์ที่มีอยู่ในเครื่องแทน แล้วก็เป็นอย่างจริง ดังคาด...ไม่มีเบอร์อื่นเลยนอกจากเบอร์ของประสงค์...โลกของผู้หญิง คนนี้เป็นโลกปิดที่มีคนแค่สองคนเข้ามาได้คือประสงค์และลูกชายของ เธอเอง

"ฉันขอบันทึกไว้ในเครื่องของตัวเองนะคะ เพื่อจะเอาไปใช้ ประโยชน์ในการตามหาเขาได้"

"เชิญเถอะคะ"

รัสเซียล้างโทรศัพท์ของตัวเองในกระเป๋าสี้อยู่ขึ้นมาแล้วบันทึก หมายเลขของประสงค์ไว้

"ฉันจะใส่เบอร์โทรของฉันไว้ในเครื่องของคุณด้วย เพื่อคุณมี ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับเขา หรือฉันมีความคืบหน้าอะไร เราจะได้ คุยกัน"

"ขอบคุณมากค่ะ"

รัสลิยานั่งคุยเรื่องทั่วไปอีกประมาณห้านาทีเธอก็ขอตัวกลับ ยังมีอีกหลายเรื่องที่ต้องการรู้ แต่ตอนนี้เธอมั่นใจว่าดวงหทัยเองไม่พร้อมที่จะตอบ หรืออาจจะไม่รู้ในสิ่งที่เธออยากรู้ ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ที่นี้ต่อไป เธอลุกขึ้นยืน

"แน่ใจนะคะว่าไม่ยากให้ฉันพาลูกชายของคุณไปหาหมอที่โรงพยาบาล"

"แน่ใจค่ะ ฉันดูแลเขาได้"

ดวงหทัยเดินมาส่งรัสลิยาถึงหน้าประตูรั้วไม้ที่โยเย เจ้าหน้าที่หญิงคล้ายกับนี่ก็จะไรขึ้นมาได้ จึงหันหลังกลับไปถามเจ้าของบ้านอีกครั้ง

"ปกติคุณประสงค์กลับบ้านยังไงคะ"

"เขานั่งรถโดยสารมาค่ะ สายนครนายก-บ้านนา ทำไมเหรอคะ"

"คือฉันขับรถเข้ามารู้สึกว่ที่นี่ไกลจากถนนสายหลักมากเอากการอยู่ ตอนแรกคิดว่าเขามีรถส่วนตัวเสียอีก"

"ไม่มีเหรอคะ"

"แล้วตอนย้ายบ้าน พวกคุณย้ายข้าวของกันยังไงละคะ"

"พี่สงค์จะเช่ารถกระบะมาขับค่ะ เขาบอกว่าเช่ามาจากคนที่รู้จักกัน ลูกชายจะชอบมากถ้าพ่อขับรถกระบะมา เด็กผู้ชายนะค่ะ เห็นรถคันใหญ่ก็ตื่นเต้นดีใจ"

รัสลิยาหมดคำถามแล้ว เธอบอกลาดวงหทัยอีกครั้งแล้วขึ้นรถเต่าไป...มีเรื่องให้คิดหลังจากนี้เยอะเชียว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)